

[Inger-Lise Bech Hansen.]

til folketingsbeslutning anførte, må vel have nogen overvejelse bag sig. Ligheden mellem venstres tanker og socialministerens er på dette punkt tilsyneladende så stor, at der ikke skulle være nogen vanskeligheder ved at finde en fælles løsning.

Fra liberalt centrums side kan vi se med sympati på en ajourføring af sygekassernes dagpengesatser. Direkte kommentarer vil vi imidlertid, som sagen stiller sig, forbeholde os til behandlingen af socialministerens konkrete lovforslag.

Det foreliggende forslag til beslutning indeholder imidlertid meget andet og mere end forslag om en forhøjelse af dagpengeydelsernes niveau og af bidragene dertil fra arbejdere og arbejdsgivere; dette gælder navnlig på det administrative område. Her er det imidlertid, som om forslaget stopper op på halvvejen. Forslagsstillerne bliver pludselig ligesom bange for sig selv og måske også for at træde for langt ind i det arbejde, som den af dem selv i sin tid foreslåede socialreformkommission har med at gøre, og erklærer derfor i de til forslaget knyttede bemærkninger, at man ikke vil foreslå ændringer, som berører selve strukturen i det sociale trykkesystem.

Når man ser på det foreliggende forslag, synes disse forsigtige ord dog kun at betyde, at man ikke har vovet at foreslå sygekasserne helt afskaffet. Samtidig undergraver forslaget imidlertid sygekassernes stilling totalt. Hvad har de i grunden at bestemme over, hvis dette forslag bliver ført igennem?

De er ifølge punkt 1 pligtige at rette henvendelse til alle 16-årige om medlemskab og altså også pligtige til at modtage og beholde dem, der kommer, som medlemmer. De er pligtige til at give de samme ydelser — ifølge punkt 2 — hvor de dog nu har nogen valgfrihed. Bidragene skal ifølge punkt 4 fastsættes under ét for alle sygekasser. Optræningen af bidragene skal endvidere foretages af kommunerne, som også skal tage sig af restancer og eftergivelser — punkt 5. Betalingen til de offentlige sygehuse fra sygekasserne skal afløses af en fuld, offentlig overtagelse af udgifter til hospitalsbehandlingen.

Disse forslag viser alle sammen hen til nogle af de mange administrative omsvøb, der er knyttet til den nuværende ordning.

Der er megen fornuft i dem, som liberalt centrum kan sympatisere med. Der kan virkelig, som forslaget tilsigter, foretages rationaliseringer, og der bør foretages rationaliseringer. Det skal ikke fra liberalt centrums side mangle på medvirken hertil.

Men hvad bliver der så tilbage af sygekassernes funktion bortset fra at modtage lægeregningerne og honorere dem? Forhandlingerne med lægerne, vil man måske sige; men de vil vel alligevel i almindelighed ikke foregå mellem den enkelte sygekasse og lægerne, men centralt mellem organisationerne.

Sygekasserne skulle efter forslaget fortsat bestå med deres særlige ledelse, som vælges med $\frac{2}{3}$ af medlemmerne og $\frac{1}{3}$ af kommunerne. Men medlemmernes i forvejen meget lille interesse i disse valg må nødvendigvis svinde ind til ingenting, når de ledere, de vælger, stort set ikke har andre opgaver end de bogholderimæssige, idet alle egentlige afgørelser er taget fra dem. Hvorfor så ikke simpelt hen tage skridtet fuldt ud og — det vil jeg lægge særlig vægt på — foreslå ministeren at udarbejde forslag til en ordning, hvorefter sygekassernes opgaver efter nærmere i loven fastlagte retningslinjer overgår til det offentlige? Det vil vi fra liberalt centrums side forbeholde os at stille ændringsforslag om, hvis dette forslag til folketingsbeslutning kommer til afstemning her i salen.

En sådan ændring af sygekassernes funktion kunne formentlig ordnes uden at foregribe de resultater, som socialreformkommissionen vil komme til. Men det bedste ville måske alligevel være, at man, før man tog endelige skridt på dette område, opfordrede socialministeren til inden for en kort frist at udbede sig en skitse fra socialreformkommissionen med hensyn til, hvorledes denne tænker sig den fremtidige administration af de sociale ydelser tilrettelagt.

Med hensyn til forslaget punkt 7 om en forenkling af beregning og indbetaling af arbejdsgivernes sociale ydelser har liberalt centrum sympati for tanken. Det er klart, det vil støde på forskellige vanskeligheder, fordi beregningsgrundlaget ikke i alle tilfælde er ensartet; men spørgsmålet bør gøres til genstand for sagkyndige overvejelser, hvorved vel også arbejdsgivernes